

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 137 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 17 de febrer de 1934

Número soit: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Dos fronts de lluita obrera

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials en el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

Considerem que tots els fets que van produint-se, tant en la política de Catalunya com a la península, són, en definitiva, una única i mateixa manifestació de la política que ha estat i que està fent-se a Espanya. Per això, els nostres esforços s'han de dirigir a un moviment de masses que tinguin al seu cap una línia política que pugui dirigir a Catalunya una revolució social i econòmica que sigui la base de la revolució social i econòmica de tota Espanya.

letària. Deixem-nos de llagrimar sobre la fraternitat universal, car del que es tracta és d'arranjar forces que existeixin. I en particular de no deixar enganyar-nos pel sentiment, i negligir les forces positives i reals per a cercar forces ideals que només tenen una existència hipotètica. El perill és tan imminent, que no podem entretenir-nos en fer entrar a la raó les tendències desviades o en discutir, amb els que tenen una concepció simplista del moviment obrer, temes tèrrics i de lirisme revolucionari. Fins ara el nostre partit ha encertat la línia d'actuació fent cas omís d'allò que el company Comorera va qualificar de poesia revolucionària. I ha fet bé.

ment de les conquestes del canvi de règim i per aixecar contra la classe burgesa en pla de feixisme, tota la classe obrera, i anar a la instauració, davant del feixisme, d'una República socialista. I aquesta lluita la mantinem en dos fronts, però amb un mateix programa: que, per part nostra, no pot ésser d'altre que l'únic programa del Socialisme. A Catalunya, tenint en compte el fet que hi hagi un Govern que no afavoreix el feixisme, la lluita obrera aconseguirà una victòria; i a Madrid, davant d'un Govern feixista, la lluita obrera aconseguirà una victòria. En península, la lluita obrera aconseguirà una victòria. En península, la lluita obrera aconseguirà una victòria.

Rectificació del Cens Electoral

Des del passat dia 28, la Secció d'Es. Adm. de l'Ajuntament de Barcelona ha obert període de rectificació i inclusió al Cens Electoral.

Llengüa faràs

Gil Robles, l'home funest de Espanya d'avui, cap dels monàrquics i dels cavernícoles monarquitzants, es veu les orelles i fa el valent.

Un ninot

Ha passat Carnestoltes, la festa que per uns quants dies despulla la ciutat encarcerada i la presenta tal com és: un conjunt de gent que es creu seriosa, enmig d'unes quantes grapes de poca-soltes i de baliga-balagues.

Amb relació a la nostra manera de veure l'actual situació, examinem les darreres manifestacions polítiques. Son aquestes: el debat que va tenir lloc al Parlament de Madrid per a fer més coherent el llenguatge entre el Govern i les aretes feixistes; la definició del programa de lluita contra el feixisme per en Prieto; i la demarcació clara i categòrica de dues zones polítiques peninsulars: Madrid i Catalunya.

Un detall significatiu de l'exactitud d'activitats de la política d'esquerra que nosaltres recodim a Catalunya ens el dona l'actitud de la Lliga Regionalista, més regionalista que mai. La Lliga està convençuda que a Catalunya no hi ha res a fer a favor del feixisme. I abandona la política catalana perquè li interessa més sumar-se a l'acció de les aretes espanyoles — acció que no troba res a Catalunya —, amb la confiança que el lloial del feixisme a Espanya li permetrà entrar a Catalunya en pla de triomf, repetint la gesta de Feup V, o parodiant la invasió dels Cent mil rius de Sant Lluís; i aconsegueix destruir la legitimació del Parlament català que ara sembla que deixi aprovar amb indiferència.

Chiappe-Marsá

Als noms de personatges tenebrosos que van des del Conde d'Espanya fins a Martínez Anido, haurem d'ajuntar-hi, aviat, el de Marsá. No hi ha memòria de cap fiscal monàrquic (com si aquest no ho pogues ésser, amb tot i que se el que és qui), que dones la sensació de què disposicions lues de l'odi i de la rancúnia com totes les que han emanat des de l'adveniment del ferrocarril al Poder de la representació jurídica de l'estat.

«Aquest regim subjecte portat al màxim desenvolupament pel sistema universal, un home com Chiappe, un home que és un dels més grans de tots els temps, un home que és un dels més grans de tots els temps, un home que és un dels més grans de tots els temps...»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

Als companys d'Austria, salut!

Els socialistes catalans us acompanyen en esperit, fervorosament, en la vostra lluita contra els assassins de Dollfuss.

¡Visca la Schutzbund!

¡Visca el Socialisme internacional!

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

La plaga lerrouixista

L'espectacle lamentable de la política republicana ha suscitat una polèmica sobre la democràcia i els seus homes representatius.

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

«No ens servirà de res l'experiència de Chiappe?»

Joventut Socialista de Catalunya

Comentaris eclesiàstics

Imaginem que un bon matí uns quants catòlics de bona fe — el lector és pregat d'admetre que encara en resta algun — anessin a cal bisbe per demanar que trametés a Roma una exposició en la qual hom fes veure la necessitat de revisar, de modificar, de suprimir algun dels deu manaments que segons Moisès van ésser posats per Déu en unes taules de pedra al cim del Sinaí.

Quina polseguera no s'armaria! Si per un miserable article 26 de la Constitució ja han fet tant de soroll, ¿com es prendrien els diaris de la dreta, la bona premsa, aquest sacrilegi? ¿Voler esmenar la paraula de Déu! ¿Quin disbarat! Fora tan gran el nombre de vestimentes estripades, que segurament s'alleujaria un bon xic la crisi de treball per la gran feina que donaria el recórrer tanta de roba de bona qualitat. Es diria tot allò del dogma i de la infalibilitat de l'Església. Sortirien a relluir textos i més textos, però el que segurament no sortiria a la llum és el veritable text dels manaments de la llei, el text que el mateix Moisès va donar en davallar del Sinaí. Per què? Doncs, senzillament, perquè el text de Moisès ja no és mantingut avui per l'Església de Roma.

Anem a veure-ho. En qualsevol dels catecismes que serveixen per ensinistrar la canalla en l'art de defensar els sagrats interessos de l'Església, trobareu uns manaments de la llei de Déu que són deu. Si, per altra banda, preneu una Bíblia catòlica (convenientment anotada, perquè les Bibles sense notes són considerades protestants o herètiques) en el llibre de l'Exode o en el del Deuteronomi trobareu els manaments de la llei que també són deu. Doncs bé, els del catecisme i els de la Bíblia no són els mateixos.

En què consisteix la modificació? En la supressió d'un segon manament que trobareu en el llibre de l'Exode, capítol XX, que diu textualment: «No faràs cap imatge tallada amb el cisell, ni cap altra representació del que és dalt del cel, ni cap baix a la terra, ni d'allò que és dins de les aigües sota la terra. No les adoraràs pas, ni les honoraràs; perquè jo, que sóc el Senyor ton Déu, fort, gelós, castigant la iniquitat dels pares en els fills fins a la tercera o quarta generació d'aquells que m'ofenguin i fent misericòrdia per milers de vegades a aquells que m'estimen i servin mos preceptes.»

I les notes, què diuen? Les notes no fan més que reconèixer que s'ha mancat a aquest precepte des del primer moment. Que primer van ésser uns aneglets posats en l'arca de l'allaua; després figures en els temples. Ara que d'imatges autèntiques no se'n vegegen fins cap al segle VIII a Orient i en contra d'elles s'alçà la secta dels teoclastes o demolidors d'imatges. Aquesta secta va ésser aprovada pel concili de Constantinoble del 754 i condemnada per altres concilis eclesiàstics. Ací a Occident també tingueren demolidors d'imatges al segle XI i la prova que no eren molt corrents, és que en els temples d'aquell temps la misa es deia de cara al poble, o sigui que entre el capellà i el poble sols hi havia una taula, l'altar, sense cap imatge, que hauria fet nosa. Sols quan l'Església de Roma es posà decididament d'esquena al poble fou possible d'alçar aquelles baluernes de guixots daurats que avui emplen molts de temples.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

I no s'hi val a dir que el manament sols anava contra els ídols. Si fos així, no hauria calgut suprimir-lo. El contingut del manament no deixa lloc a dubte. Però, si en deixés, l'haver-lo escamotejat és la millor prova que l'Església creu que es refereix a totes les imatges.

Manca dir que per subsanar la deficiència de la desaparició del segon manament, s'ha dividit en dos el darrer dels de Moisès. othom sabia que eren deu i sols en quedaven nou. El desè deia: «No cobejaràs la casa del teu proïsme, ni destijaràs la seva dona, ni el seu criat, ni l'esclava, ni el bou, ni l'ase, ni cap de les coses que li pertanyen.» L'avenç de les llibertats humanes devien haver dignificat ja la dona en el moment de la reforma de la llei de Déu, i això de permetre de separar la dona de les altres coses que Moisès anomenava i així es deixà arranjar el conflicte.

Heus ací com una de les coses més fonamentals de l'Església romana, la llei de Déu, es pot transformar quan així convé als interessos materials. Si considereu els avantatges immensos que treu l'Església del conreu de les imatges, comprendreu que havia d'ésser el segon manament i no un altre el que havia de caure sota el llapis roig de la censura eclesiàstica.

Segurament es presentará el lector: A mitjà ve, doncs, tant de soroll per haver fet retirar les imatges de les escoles públiques, si resulta que les escoles no feren més que acceptar amb això un manament que les dretes s'havien oblidat de donar? Realment un hom no s'espanta com gent de bona fe niu'n acceptar encara com bones certes actuacions del cleroat.

Avui donem per acabada la tasca. Un altre dia ens ocuparem de la pretesa infalibilitat de l'Església.

¿L'Aliança Obrera pot aturar el feixisme?

Davant dels transcendents moments que travessa la Humanitat, ¿té el proletariat al seu abast el poder aturar l'ona reaccionària que envaeix tots els pobles?

Davant la greu crisi econòmica, ¿podrà el proletariat copsar i orientar d'una manera objectiva els esdeveniments politico-socials i portar a terme la missió constructiva d'una nova humanitat per mitjà d'una revolució social, anorrant definitivament l'allau feixista?

Segur que no, si les organitzacions proletàries s'entesten a veure només que a través dels seus prejudicis, dels seus idearis i d'una manera subjectiva, els moments presents i les oportunitats.

El capitalisme, no desconeixent la situació, el veiem com aprofitat la seva posició de dominador polític i econòmic i estreny el cercle a poc a poc, a fi que quan el proletariat vulgui actuar, no li sigui ja possible, i donar llavors el cop de gràcia a tot el que signifiqui abolició de la seva situació privilegiada, es digui socialisme, comunisme o anarquisme.

Sols l'aliança dels treballadors pot evitar-ho.

La dissortada Alemanya n'és un exemple per a aquells que en dubtin.

Als pobles on el proletariat estigui dividit, serà vençut pel feixisme; això és clar; és una veritat que no necessita ésser demostrada.

Avui, la reacció no s'amaga de dir: O un Govern fort (llegeixi's dictadura) o el Socialisme.

Doncs bé: plantejat així el problema, ¿hem de fixar-nos si és aqueix o aquest altre qui empeny les forces obreres a la unió?

Això seria un suïcidi; el que cal fer és ajudar les finalitats; la unió, la revolució, la construcció d'una nova societat collectivista.

Una aliança dels treballadors feta i controlada per una sola fracció obrera seria fictícia, ineficax; ni que assolís el triómf, cosa improbable, car portaria el germen de la contrarevolució per manca d'unanimitat; sobretot tenint en compte que les possibilitats i realitats revolucionàries, tot i ésser grans i viables, exigeixen del proletariat uns sacrificis de voluntat de renunciament immediat, i una gran dosi de fermesa, ja que l'oportunitat russa, en què el poble tenia les armes a la mà, de moment no hi és a Espanya.

L'Aliança Obrera pot destruir el

"Solidaridad"

Ha aparegut «Solidaridad», que, pel format, tipus de la capçalera, estil de la seva literatura i esperit que l'anima, hom n'endevina fàcilment que és continuació d'aquella altra «Soli» de no gaire bona memòria entre els treballadors amb un dit de front i amb idees sota el barret.

L'òrgan del vell energumenisme del «comunismo libertario» es veu ben clarament que ve a complir dues missions ben delimitades i concretes: no combatre el Govern de la lerrouxada i, en canvi, combatre d'allò més bé l'Aliança Obrera, sobretot els socialistes. Així es desprèn del seu primer número. Fins i tot es flaira d'on han sortit els diners que l'aguanten, ensems que a primer cop d'ull es veu que encara està més mal escrita que «Solidaridad Obrera», que ja és prou.

No cal dir que, malgrat tot, «Solidaridad» és molt generosa, puix que no s'accontenta amb demanar l'amnistia dels condemnats per processos revolucionaris, sinó que la vol total, tant per als militars traidors a la República i els pitjors enemics de la classe obrera com per als treballadors que en un moment de desesperació s'han revoltat contra les iniquitats de la societat capitalista.

Solament la inconseqüència i l'atemptat a la lògica pot aconsellar una campanya d'aquesta mena. Això o l'afany, i, en aquest cas interessant i repugnant, de dedicar més atenció i preferència al vulgar atacador, que res no té a veure amb la Revolució Social, que a la puresa dels principis que diuen defensar.

Tanmateix, són més lògics els feixistes del Gil Robles.

germen feixista si ningú no hi posa entrebancs. És el triómf de la primera etapa de la Revolució Social.

Naturalment, que per aconseguir el més s'ha de renunciar el menys, o sigui que no es malmeti el principal per la cobdícia de no renunciar a uns postulats de partit o organització, d'ordre secundari. Pensem que, per petites diferències de criteri, no es malmeti el que a tots nosaltres ens és primordial, car al cap i a la fi tots procedim de la classe explotada.

Sols així, a base d'un sol anhel de destruir el feixisme, destruir el capitalisme i fer possible, en el que sigui viable, la germanor humana, serà possible la victòria.

Fer-ho altrament seria donar peu a què ens recordem de la faula de Samaniego:

«que si son podencos...
que si son galgos...»

J. AMAT

Federació Comarcal del Barcelonès

La F. C. del Barcelonès ha nomenat la nova Junta Executiva, que ha quedat constituïda de la forma següent:

President, Francesc Botella; Vice-President, Josep Nieto; Secretari, P. Sala Berenguer; Vice-Secretari, Joan Morgades; Tresorer, Santiago Pons; Comptador, Joan Miranda; Vocal, Antoni Renart.

La nova Junta Executiva, per a facilitar la relació entre la F. C. i les Seccions, acordà que, diàriament, de 7 a 9 del vespre, hi hagi a l'estatge social un Vocal de torn, establint-se a tal fi l'ordre que segueix:

Dilluns, Pons; dimarts, Nieto; dimecres, Botella; dijous, Morgades; divendres, Sala; dissabte, Pons.

En la darrera reunió de la Junta Central de la F. C., els companys de la U. S. C. Consellers Municipals comunicaren la seva decisió de renunciar els passis de favor que els foren atorgats per les Empreses de Serveis Públics, a la qual cosa els ha mogut l'entendre que únicament podràn acceptar-se dies concessions si fossin inherents als càrrecs que ostenten, i no dependents de la voluntat de dites Empreses.

Besteiro i Largo Caballero

Des de que, a mitjans del segle passat, foren sentades les premisses del Socialisme científic, fins al moment actual, la pugna dins els nuclis socialistes entre evolucionistes i revolucionaris, que ara a Espanya enfronta Besteiro i Largo Caballero, ha romàs latent a través del temps, reproduint-se sota diferents aspectes i propagant-se des d'Alemanya, el seu punt d'origen, fins gairebé a reu del món.

Marx, en el seu temps, ja hagué de batallar rudament i constantment contra la tendència evolucionista defensada pels socialistes d'Estat, al davant dels quals figurava Ferran Lassalle. Al final del segle, és el reformisme revisionista que preconiza Bernstein el que ha d'ésser combatut pels socialistes revolucionaris, com Rosa Luxemburg, i, quasi simultàniament, a Rússia es produeix l'escissió del Partit social-democrata, en bolxevics i menxevics; escissió que, en triomfar la revolució soviètica, s'expandeix per tots els àmbits de la terra.

A darreries del segle passat i principis de l'actual, el capitalisme arribava al zenit del seu apogeu i semblava augurar un esdevenidor de prosperitat sempre en augment. Les teories marxistes, de la concentració del capital i la depauperació del proletariat; de les contradiccions internes del sistema capitalista i les crisis inevitables de producció; la desaparició de la classe mitja; la proletarització creixent de les masses i l'accentuació de la lluita de classes, semblaven completament errònies. Bernstein podia afirmar aleshores, perquè les aparences semblaven donar-li la raó, que els obrers no devien més pobres, sinó més rics; que en lloc de centralitzar-se el capital, es disgregava extraordinàriament, per mitjà de les societats anònimes, entre milions de petits accionistes; la classe mitjana no desapareixia; el ritme cíclic de les crisis industrials s'alterava; la burgesia no s'oposava al desenvolupament polític i sindical de la classe obrera: per tant, Marx s'havia equivocat i calia revisar el seu ideari. Els socialistes havien de descartar en absolut el propòsit de la revolució. El règim capitalista, automàticament, es transformaria a poc a poc en règim col·lectivista, i els socialistes no calia que es molestessin en fer altra cosa que preparar-se per a ésser aptes aquell dia, tan venturós i tan llunyà, de l'adveniment del Socialisme.

Si en aquella època les circumstàncies afavoriren les tendències reformistes, és molt lògic que aquestes adquirissin gran predicament en els medis socialistes; si poteriorment, quan el marxisme va anar guanyant terreny entre els socialistes, una gran part d'aquests proclamaven inherent al marxisme la conquesta del Poder per la majoria del cos electoral i la prèvia maduresa del capitalisme, abans de tot experiment socialista, aquesta posició fou també explicable anys enrera... Però tenint l'experiència dels fets ocorreguts des de 1914

fins avui: la guerra mundial, la revolució russa, els cops d'Estat feixistes d'Itàlia i Alemanya, i davant les circumstàncies actuals, en què el desferment d'una nova hecatombe bèl·lica per l'imperialisme capitalista és ja imminent; en què l'atur forçós fa estralls damunt milions de famílies, en tant que la trustificació adquireix proporcions monstruoses; en què el règim capitalista, impotent per a superar la crisi econòmica, ha de recórrer a l'absolutisme polític per a retardar la pròpia fallida: en fi, que les teories de Marx són confirmades per la realitat; els socialistes hem d'ésser marxistes i revolucionaris; i davant el perill feixista, la revolució no pot ajornar-se indefinidament.

Als que, com Besteiro, volen esperar que el capitalisme esigui madur i després obtenir el Poder pel sufragi, se'ls ha de dir que el capitalisme mundial s'oposa a l'avenç del Socialisme amb el cop d'Estat feixista; i que, mentre la burgesia conservi els seus mitjans de coacció econòmica, el proletariat difícilment assolirà el Poder, i li serà impossible conservar-lo el temps necessari per a efectuar una transformació pregona.

Avui, els socialistes del món sencer, però molt particularment els d'Espanya, ens trobem davant el següent problema: o d'acabar bugesa o dictadura proletària. L'evolucionisme, el reformisme, el legalisme dels Besteiros, no són tàctiques prou efectives per a barrar el pas al feixisme. No sols per a assolir això, sinó per a anorrear aquest definitivament, és indispensable la conquesta immediata del Poder pels socialistes, tal com propugna Largo Caballero.

Abans que ésser víctima, com els d'Itàlia i Alemanya, és preferible ésser victimari, com els de la U. R. S. S.

EUGENI PONS

La República mor per la traïció dels lerrouxistes i per la badoqueria de tots els republicans des del 14 d'abril ençà.

TRE
DIARI
DE
LA
EUSC
BALL

Enguixim els nostres rengles contra el feixisme

Ens trobem en el punt culminant de la lluita, l'un darrera l'altre es succeeixen els dies, i malauradament l'onada feixista a Espanya creix d'una manera alarmant. ¿Quina ha d'ésser la nostra posició? La nostra posició ha d'ésser clara i rotundament revolucionària, als socialistes ens esperen dies de prova, hem de deturar fins on ens sigui humanament possible que el feixisme doni un pas més endavant.

Suposem només per un moment que el feixisme triómfés a Espanya, ¿què ens espera? ¿què ens depara a nosaltres, homes que persegüim el benestar i la dignificació del proletariat?

La societat feixista als homes que professen els ideals d'emancipació social i humana, els recompensa amb els camps de concentració, amb la persecució criminal i inhumana com si fossin bèsties feroçes; i finalment els arriben a occir per l'espant.

La societat feixista, protectora decidida del seu creador el capitalisme,

considera crim de lesa propietat l'obrir els ulls a la classe treballadora i fer-li comprendre que té un dret a participar en els beneficis creats amb la seva suor i el seu treball de cada dia. Per fer-nos una idea del que representa el feixisme només cal girar la vista vers Alemanya, on la classe treballadora arrossa sobre les espantades una vida de sumició i misèria sota el poder omnipotent d'un Hitler a sou del capitalisme sense entranyes. Davant d'aquest greu perill s'imposa la estreta unió de tots els proletaris de la península, del camp i de la ciutat, per arribar a la conquesta del Poder per la classe treballadora. Proletaris hispànics, deixeu arreconades les vostres diferències, penseu que són moments de lluita decisiva, i preneu exemple del company Largo Caballero quan conjura socialistes, comunistes, anarquistes, tots contra l'enemic comú: el feixisme.

LLUIS FARIGLE

Un altre baluard en perill

El catòlic Dollfuss assassina la revolució socialista austríaca

Hurra pels herois de la resistència obrera! Visca el Socialisme!

Una altra fortalesa que perilla: Viena. Quinze anys d'administració socialista modèlica. Una executòria d'honoradesa i una esperança per a la classe obrera europea. Això ha estat Viena la Roja. El desastre de la seva desfeta repercutiria sensiblement sobre la classe obrera revolucionària i les seves tàctiques. Perquè és evident que Viena està en perill perquè el capitalisme austríac no havia estat prèviament aixafat en triomfar els socialistes quan la revolució del 1918.

Els nostres germans de Viena i de Linz s'han batut heroïcament, la qual cosa els eximeix del blasme que la consciència proletària universal ha hagut d'adreçar als dirigents de la Social-democràcia alemanya ara fa un any, en capitular sense entaular batalla davant dels facinerosos de Hitler. La victòria, en tot cas, costarà cara a la reacció austríaca; el fet dolorós és que els nostres camarades han estat escombrats del Municipi vienès. Una obra de cultura, de previsió, de cases barates, d'higiene, de política social, de municipalització de serveis admirable, que amics i enemics han hagut de reconèixer, portada a cap amb la solvència, l'eficàcia i l'austeritat que per a ells voldrien els bandolers del capitalisme internacional, acaba d'enfonsar-se perquè, amb tot, als socialistes austríacs els ha mancat lluc suficient per veure que Dollfuss no és altra cosa que un agent de Mussolini. El viatge de Suivici, el ministre d'Afers Estrangers italià, ha donat de moment el resultat que convé a Itàlia. Car la diplomàcia hitleriana no renuncia al seu somni d'aurat de cruspír-se la petita República danubiana. D'una forma o d'una altra, però, a la classe obrera austríaca li esperen dies dolorosos, puix que servir de joguina i ésser víctima del capitalisme alemany o de la rapacitat de la burgesia italiana, no és pas una cosa essencial. Amb la badada de no haver posat fora de combat la burgesia indígena, quan podien fer-ho, els camarades austríacs renoven la polèmica històrica de la necessitat violenta de la presa del Poder per la classe obrera, i, sobretot, la necessitat d'emprar la violència per a consolidar-lo. La discussió dramàtica entorn dels mètodes evolutius o de la violència com a sistema d'instaurar el Socialisme, per ara el balanç és favorable a la tesi dels maximalistes. Rússia o Austria. Aquests dos miralls, aquests dos exemples no seran ja possibles com no sigui la necessitat indefugible de girar l'esguard a la Unió de Repúbliques Soviètiques. En aquest cas caldrà que tots els treballadors del món revisin tàctiques, plantegin discussió sobre aquests temes, en una paraula, que refacin el camí dolorós del proletariat en marxa a la seva vindicació.

La democràcia s'esberla fins allà on semblava més forta, i és que la democràcia solament és possible entre gent honesta i mal pot portar-se d'una manera neta i decent el lliure joc que la democràcia comporta, si els interessos que hi ballen són tan oposats com els de l'home que no menja i el que pot permetre's fins i tot el luxe i l'escarni de poder llençar, mentre milions d'homes no saben com viure. Si els socialistes representen el 42 per cent del total de la població austríaca i tenien un partit unificat, solvent, mentre que els agraris i la classe mitjana que segueix el príncep Starhemberg no arriben al 33 per 100 i l'energumenisme nazi partidari de l'anexió d'Austria a Alemanya només arriba al 25 per 100 i el 70 per 100 dels vots per al Municipi de Viena eren socialistes, lògicament havia de treure-se'n tot un altre resultat si la democràcia fos l'estat ideal que embadaleix tants, de socialistes encara.

De l'ensorrada del Socialisme austríac només pot deduir-se'n una conclusió dolorosa i tràgica que ha d'obligar a una rectificació seriosa i ràpida si no volem desaparèixer. La democràcia burgesa només és l'art d'ensarronar els babaus.

MANUEL BERTRAND

La Revolució mundial

En el moment de terminar la confecció d'aquest setmanari, les notícies que hem pogut recopilar dels fets gravíssims d'Austria no mereixen gaire crèdit. Són informacions de font oficiosa passades per la censura. Les emissions estrangeres de ràdio han donat detalls més precisos, que augmenten la importància — ja prou gran — dels fets esdevinguts a partir de dissabte i denoten que hi ha en aquell país una veritable guerra civil desfermada.

No ens podem fer gaires il·lusions, desgraciadament, sobre les possibilitats de triomf dels nostres companys austríacs. Tenien, sí, una ciutadella roja: Viena, glòria del món obrer. Tota la població d'aquella ciutat senyora, cultíssima, era guanyada als nostres ideals. Però la capital estava voltada d'una camp completament reaccionari, amb només petits claps de Socialisme escampats per ci i per lla. A més, Austria mateixa, tal com ja veiem deixar la gran guerra, era un Estat petit i miserable, lligat a mil interessos i passions de fora i voltat de grans Estats, reaccionaris en aclaparadora majoria. Només podia re-
fiar-se vagament d'una ajuda soviè-

tica, però ara la U. R. S. S. no està en situació d'emprendre aventures internacionals.

Ja han fet prou i massa, en condicions singularment difícils, de mantenir les seves posicions els nostres companys austríacs. Hi havia una tradició de partit que datava de cinquanta anys, una saturació de la nostra propaganda, una doctrina — l'austro-marxisme — ben definida en la Internacional com a posició d'esquerra. Sobretot a partir de la pau, era un veritable miracle sostenir aquella flor de civilització en una Europa convulsa. Ja hi va haver algun esclat contingut com la revolta de Viena de fa alguns anys, condemnada al fracàs si hagués persistit. I, per altra banda, la democràcia formal de monsenyor Seipel era un mal menor inevitable, encara que a la llarga aquestes posicions ambigües només poden obrir, de grat o a contracor, el pas al feixisme.

Aquest monsenyor Seipel tan lloat era una mena d'Alcalá-Zamora. Com ell intel·ligent, bondados i en fons i ben intencionat, no es podia sotraure del tot a la seva condició de catòlic. El Socialisme ha pagat

cars aquests errors, més o menys explicables, de tolerar i àdhuc ajudar caps d'Estat fonamentalment conservadors, com Seipel, Hindenburg o Alcalá-Zamora. La lleialtat que hem tingut amb ells els obrers no ha estat mai corresposta degudament. Per això quan trobem un cap d'Estat d'aquestes característiques, per respectable que sigui personalment, val més llançar-lo per la borda.

Ara, davant els feixistes italianitzants o germanitzats, no quedava a aquells camarades heroics altra actitud que la revolta franca. Ho han fet; amb tristesa, però a plena consciència, ells que havien posat tantes esperances en una democràcia efectiva, a la qual van consagrar durant dècennis l'esforç de generacions senceres. No han provocat res; però, — com aquí i pertot — han respost al carrer bravament al cop d'Estat reaccionari. Com aquí, lluitant tenen encara possibilitats — poques o moltes — de guanyar, o almenys de mantenir viva i encesa una tradició revolucionària, i en canvi, si s'haguessin sotmès sense resistència, com la social-democràcia alemanya, haurien estat perseguits igualment, però no haurien salvat la dignitat de la classe treballadora.

França també ha passat moments difícils. La Tercera República, que ja va començar amb una repressió sanguinària de Thiers contra els comunistes de París, s'havia corcat del tot. Era gairebé igual — salvant la diferència de nivell intel·lectual — que la república del Lerroux. Hi havia un Emiliiano a cada cantonada. La seva crisi, bon xic confusa, no ha acabat d'esclatar, i és tot un procés que s'obre. I l'única força neta que que quedarà en peu del règim somogut ara és el Partit Socialista, sobretot si pogués aliar-se amb el comunista en un pla de treball revolucionari basat en el respecte recíproc.

A les provocacions maquinades de la reacció, França ha respost amb una vaga digna que és un advertiment seriós. Tot un gran país, amb 40.000.000 d'habitants, es va aturar un dia. No hi havia ni trens, ni diaris, ni gent al carrer. Només, en els punts senyalats, la temible negror amenaçadora de les concentracions obreres, encerclades de cants i de banderes roges. Era el 89 altre cop, el 70, que renaixien a París.

Espanya ja sabem que no és excepció a aquesta dura batalla. També som tots en peu, aquí, contra tot i contra tots. Com a tot el món, també ens estimem més la mort als vint anys que l'agonia eterna de l'esclavatge.

L'actitud de la França republicana, de l'Austria roja, del món obrer i revolucionari, és una lliçó i un encoratjament. És, també, la veu d'alerta als nostres reaccionaris. Sàpiguen que, per més que poguessin vèncer, no ens guanyarien fàcilment, i que llur victòria no seria eterna, com no ho va ésser Bismarck, que va fer la primera repressió cruel contra el Socialisme organitzat.

Quan la Revolució de 1848, Chopin, a París, se n'exclamava. Trobava que feiem massa soroll. Avui també hi ha estetes «liberals» — gairebé tots ensenyats pels jesuïtes — que també troben que són baladrers els obrers que demanen justícia. Azaña els defineix terriblement quan, parlant del Govern, diu que tenen la preocupació del «sereno»: que no hi hagi soroll al carrer. Però els catalans també hem de prescindir d'apel·lacions primmirades. Si cal repetirem, contra qui calgui, aquelles rebellions tempestuoses que torbaven la calma de Chopin.

GRANIER-BARRERA

Un balanç socialista

Per l'interès que té i la justícia que traspu, creiem oportú reproduir el comentari editorial del número corresponent al dimecres passat d'«Heraldo de Madrid».

LA GIGANTESCA LABOR REALIZADA POR LOS SOCIALISTAS AUSTRIACOS QUE SE QUIERE DESTRUIR

Los socialistas han creado una nueva civilización en la capital austríaca. No hay hipérbole alguna en esta afirmación. Cuando se conoce el estado lamentable en que vivía el proletariado durante el reinado nefando del clerical Francisco José es posible dar todo su valor a la formidable labor realizada por la social-democracia austríaca, que ahora lucha heroicamente por defender sus conquistas. La no existencia del partido comunista confirma la confianza de la clase obrera en su partido dirigente.

Las obras sociales de Viena, Linz y Steyr no tienen comparación posible en ningún país de Europa: magníficas viviendas exclusivamente para trabajadores y empleados, piscinas modelo e inmensas casas de baños, de lavado y planchado mecánico; cocinas cooperativas, hospitales, sanatorios, un formidable servicio médico abarcando todas las especialidades; clubs obreros, profusión de escuelas modelo, jardines de la infancia que recogen y alimentan diariamente a 30.000 niños.

Casas de maternidad para obreras, sostenidas con el dinero que producen las carreras de caballos, y donde la mujer es atendida doce semanas, antes y después de dar a luz, y recibe un equipo de lienzo, todo ello gratuitamente. Una serie de instituciones especiales que ponen a cubierto al obrero, al empleado y al funcionario de las contingencias de paro, enfermedad, invalidez y vejez.

El obrero austríaco vivía en una situación semejante en muchos puntos de vista a la de los obreros rusos. La revolución democrática ha significado para él bastante más que un anodino cambio de régimen. No es extraño, pues, que ante la perspectiva de miseria y opresión que significaría el triunfo del fascismo católico resistiera con una energía sobrehumana.

Muy ligeramente vamos a indicar una de las realizaciones de la municipalidad socialista de Viena, que tanto furor produce al príncipe Stahrenberg.

Desde el año 1921 hasta el de 1932 se han construido 75.000 habitaciones, 63.000 pisos y 9.000 ciudades jardín. El número de inquilinos que los habitan es el de «docientos cinco mil», todos ellos procedentes de los antiguos barrios insalubres, de casa carentes de las

más elementales condiciones higiénicas.

Los cuartos son confortables; constan de tres a cinco piezas y se hallan provistos de gas, electricidad y calefacción. El precio medio oscila alrededor de las 35 pesetas mensuales. Los parados se hallan eximidos del pago de alquileres. Cada grupo de casas comprende amplios jardines, salas de recreo, club de jóvenes, cine, lavaderos mecánicos, jardín de la infancia, escuelas, baños, sanatorio, etc.

El dinero necesario para construir estas admirables viviendas se ha obtenido de un impuesto sobre los alquileres, proporcionalmente al número de habitaciones ocupadas; por ejemplo, por tres piezas se pagan dos schillings; por cuatro, 9 schillings. Una villa, 180 schillings, y el barón de Rothschild, por su palacio, ha de abonar anualmente 4.800 schillings.

Todo lo construido hasta el presente ha sido financiado por los ingresos del impuesto y no fue necesario en ningún momento recurrir al préstamo bancario.

Para ocupar las viviendas municipales se requiere ser obrero o empleado, sin distinción de partido, y son preferidos los que carecen de habitación, los que tienen numerosa familia, quienes habitan lugares malos y los que sólo disponen de una pieza. El 85 por 100 de los inquilinos son obreros y el 15 por 100 intelectuales.

En cada casa existe un Comité nombrado por sus habitantes y con un representante del Ayuntamiento, el cual tiene a su cargo la recaudación de alquileres, el arbitraje de los conflictos y las reparaciones.

Las viviendas municipales vienesas ocupan 300 lugares distintos en la ciudad y son las especímenes más bellas de la moderna arquitectura austríaca.

Para su construcción se han efectuado concursos libres entre arquitectos y luego el trabajo se realizó bajo el control municipal.

Los precios se calcularon basándose en los pliegos cerrados presentados por fabricantes de los diversos materiales. Las tarifas sindicales obreras fueron aplicadas rigurosamente.

El grupo modelo Karl Marx, de fama mundial, estaba habitado por 10.000 personas y, sin duda, a causa de su nombre, ha sido uno de los arrasados por los cañones del piadoso y cristiano Dollfuss. Ni las mujeres ni los niños fueron respetados.

Ante ese aleve crimen contra el pueblo perpetrado por los fascistas católicos inspirados por Roma, las gentes de todos los partidos habrán de reflexionar sobre la necesidad de adoptar urgentemente medidas radicales para preservarse de esa plaga que amenaza en todos los países los fundamentos mismos de la civilización.

El grup de cases barates Karl Marx, de Viena, de fama mundial, estava habitat per més de 10.000 persones. Era una obra modèlica, com totes les que han portat a cap els socialistes austríacs al davant del Municipi de Viena, la capital del vell imperi habsburguès.

Doncs bé: només perquè portava el nom de l'apòstol del Socialisme científic, l'artilleria del catòlic Dollfuss l'ha desfet a canonades, sense tenir pietat ni dels milers de dones ni dels milers d'infectats que s'hi aixoplugaven.

Aquest miserable, que s'inspira en les ordres del Pare Sant de Roma, i al qual una premsa canalla ha

fet el joc per espai de mesos i mesos, apeña al nom de la Pàtria austríaca per tal de justificar els seus crims.

Novament el patriotisme serveix d'encobridor de l'assassinat i la Pàtria de proxeneta de les baixes passions dels testaferrers del capitalisme internacional.

El Socialisme austríac, si cau, caurà amb dignitat.

Es una lliçó i un exemple per als socialistes alemanys que no desaprofitaran els partits socialistes europeus.

ECOP.—ROSSELLÓ, 84.—BARCELONA